U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **A. S.**, zast. Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2008, č. j. OAM-1034/VL-07-K01-PD1-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2009, č. j. 2 Az 24/2008 – 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Advokátce Mgr. Lilianě Vochalové **se** odměna **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2008, č. j. OAM-1034/VL-07-K01-PD1-2006. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany udělené podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a to pro existenci důvodů podle § 17a odst. 1 písm. a) téhož zákona.

Doplňková ochrana byla stěžovatelce udělena rozhodnutím ze dne 5. 1. 2007, č. j. OAM-1034/VL-07-K01-2006, které nabylo právní moci dne 16. 5. 2007, a to na dobu 15ti měsíců. O prodloužení doplňkové ochrany stěžovatelka požádala dne 16. 7. 2008. Žádost stěžovatelky žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 8. 2008, č. j. OAM-1034/VL-07-K01-PD1-2006, zamítl. Proti tomuto zamítavému rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, kterou Městský soud v Praze nyní napadeným rozsudkem taktéž zamítl. Městský soud ve svém rozsudku potvrdil názor žalovaného, že doplňková ochrana byla stěžovatelce na začátku roku 2007 udělena z obavy aplikace nového běloruského zákona č. 71 – 3, ze dne 15. 12. 2005, který mj. změnil trestní řád a trestní zákoník Běloruské republiky, a

zavedl trestní odpovědnost za diskreditaci republiky. Nebylo možno vyloučit, zda by tento zákon příp. nedopadl na stěžovatelku, když by se vrátila do země původu jako osoba, která v cizině požádala o udělení azylu. Jelikož však z později zjištěných informací o aplikaci tohoto zákona v Bělorusku stěžovatelce nic nehrozí, ztotožnil se městský soud se závěry žalovaného, že okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí.

V podané kasační stížnosti a jejím doplnění stěžovatelka namítá naplnění důvodů, vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Ve své argumentaci uvádí svůj pohled na význam, poslání a výklad ustanovení § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, na něž se žalovaný správní orgán i městský soud v odůvodnění svých rozhodnutí odvolaly. Předně namítá, že okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany je ve smyslu citovaného ustanovení nutno vykládat v kontextu situace v Bělorusku. Dále namítá, že při posuzování nebezpečí možného trestního postihu stěžovatelky z důvodu diskreditace republiky v zahraničí, nelze vycházet z pouhé existence záznamů o aplikaci tohoto ustanovení pouze na osoby aktivně politicky činné, a nelze z nich vyvodit, že na ostatní osoby toto ustanovení nebylo aplikováno, stejně jako z nich nelze dovodit, že na tyto ostatní nebude aplikováno později. Stěžovatelka je tedy toho názoru, že okolnost možné aplikace ustanovení trestního zákona se sama o sobě nezměnila, možná aplikace ustanovení nadále trvá. Odvolává se přitom na Zprávu Ministerstva zahraničí Velké Británie – Belarus, z 1. října 2008, s tím, že se v ní uvádí: arbitrární zatýkání, detence a věznění občanů pro politické názory, kritiku autorit, či za účast v demonstracích, byly obvyklé. K tomu stěžovatelka ještě dodává, že sama od počátku správního řízení uváděla právě své problémy s policií po účastech na demonstracích proti Lukašenkově diktatuře, a nepovažuje se tedy rozhodně za osobu zcela neaktivní. Stěžovatelka dále konstatuje, že je tedy nutno posoudit, zda z neexistence zpráv o postihu osob za diskreditaci republiky lze dovodit, že okolnost udělení doplňkové ochrany se změnila skutečně do té míry, že již není doplňkové ochrany zapotřebí. Je toho názoru, že hovoří-li mezinárodní organizace a instituce o tom, že existují zprávy o aplikaci daného ustanovení trestního zákona na politické aktivisty, přičemž jeho aplikace na ostatní osoby není vyloučena, neboť dané ustanovení je stále platné a účinné, a zároveň souhrnná situace v Bělorusku zůstává dramatická, pak míra, při níž není doplňkové ochrany zapotřebí, není dosažena. Stěžovatelka se současně ohrazuje proti nejasné argumentaci zprávou organizace Člověk v tísni, kdy na jedné straně žalovaný správní orgán na podkladě této zprávy (2006) usoudil, že nebezpečí aplikace trestního zákona stěžovatelce hrozí, a na straně druhé na podkladě téže zprávy usoudil o rok později, že stěžovatelce takovéto nebezpečí nehrozí, přičemž svůj závěr opírá o jediný informační zdroj, a to o zprávu českého zastupitelského úřadu v Bělorusku. Stěžovatelka také poznamenává, že městský soud pak ještě více zavádějícím způsobem uvádí, že ze zprávy Člověka v tísni (2006) vyplývá, že neexistují žádné relevantní případy, aniž se pozastavuje nad tím, že tato zpráva byla již podkladem pro udělení doplňkové ochrany, a je ji nutno zařadit do aktuálního kontextu - rozhodnutí městského soudu se tak stává nesrozumitelným. Stěžovatelka se také ohrazuje proti argumentaci městského soudu, týkající se jejího bezproblémového vycestování ze země původu a k relevanci okolností vycestování na potenciální problémy při návratu obecně odkazuje na judikaturu NSS a materiály UNHCR. Závěrem vyjadřuje přesvědčení o přijatelnosti kasační stížnosti s tvrzením, že soud se dopustil zásadního pochybení, když se

ztotožnil s chybným výkladem správního orgánu a nerespektoval ustálenou judikaturu, což mělo dopad na hmotně-právní postavení stěžovatelky.

Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti stěžovatelky se vyjádřil žalovaný přípisem ze dne 25. 5. 2009. Zde uvedl, že popírá oprávněnost stížních námitek, neboť má za to, že jeho rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany i rozsudek soudu byly vydány v souladu se zákonem. I pro řízení o kasační stížnosti odkázal na vlastní výpovědi a podání stěžovatelky a na odůvodnění svého rozhodnutí, zejména na str. 3, kde uvádí, proč důvody, pro které byla stěžovatelce udělena rozhodnutím ze dne 5. 1. 2007 doplňková ochrana, již nebyly shledány, včetně uvedení nových informačních zdrojů. Na základě výpovědí stěžovatelky a vzhledem ke shromážděným zprávám o situaci v zemi jejího původu správní orgán již vyloučil, že by stěžovatelce v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Žalovaný proto závěrem svého vyjádření navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by kasační stížnost být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Vymezením institutu nepřijatelnosti kasační stížnosti se soud již podrobně zabýval např. ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Nyní projednávaná věc však typově nespadá pod žádnou ze situací uvedených ve výše citovaném usnesení. Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledává stěžovatelkou tvrzené zásadní pochybení městského soudu při výkladu práva a zdůrazňuje, že se v rámci své rozhodovací činnosti již zabýval všemi dotčenými právními otázkami.

Stěžovatelka se především domnívá, že jí měla být prodloužena doba doplňkové ochrany, neboť v jejím případě nadále existuje riziko, že bude v souvislosti s podáním žádosti o mezinárodní ochranu v České republice po návratu do Běloruska vystavena represím ze strany tamních státních orgánů, a to včetně možného trestního stíhání pro diskreditaci republiky v zahraničí. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se již v minulosti dostatečně zabýval otázkou, jaké podmínky musí být splněny, aby bylo možno žadateli o azyl udělit doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. V obecné rovině lze odkázat například na rozsudek ze dne 21. 5. 2008, č. j. 2 Azs 48/2007 - 71, v němž zdejší soud uvedl, že: „*při posuzování překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je třeba zohlednit změnu situace v zemi původu, která nastala až po rozhodnutí správního orgánu, tehdy, pokud tato změna podle konkrétních skutkových okolností případu je natolik podstatná a intenzivní, že by mohla představovat „reálné nebezpečí“, že žadatel bude vystaven mučení či nelidského a ponižujícího zacházení či trestu [čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve znění protokolů č. 3, 5 a 8 (č. 209/1992 Sb.)], anebo pokud by díky této změně bylo „přiměřeně pravděpodobné“, že v případě návratu do země původu bude čelit pronásledování z důvodů uvedených v čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.)*“ (přestože se citované rozhodnutí vztahuje k institutu překážky vycestování

upraveném v § 91 zákona o azylu ve znění účinném do 31. 8. 2006, lze uvedený závěr analogicky vztáhnout i k institutu doplňkové ochrany zakotveném v § 14a téhož předpisu s účinností od 1. 9. 2006; k tomu srov. např. rozsudek ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69). Z logiky věci plyne, že totožným způsobem je nutno posuzovat i žádost o prodloužení doby doplňkové ochrany. Ministerstvo vnitra tedy i v řízení o žádosti o prodloužení doby doplňkové ochrany zkoumá, zda jsou v době podání této žádosti splněna výše uvedená kritéria přiměřené pravděpodobnosti a reálného nebezpečí.

Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku č. j. 5 Azs 80/2007 - 51 ze dne 17. 3. 2008 uvedl, že pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. V případě uplatnění čl. 33 Ženevské úmluvy a řešení otázek týkajících se rozhodování o poskytnutí doplňkové ochrany, která je podle aktuální právní úpravy vnitrostátním prostředkem k naplnění požadavku plynoucího ze zásady *„non-refoulement“*, je z povahy věci a z podstaty samotného tohoto právního institutu logicky dovoditelné, že dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen doložit, nebo které jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti, či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu.

Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře mj.uvedl, že *„při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU, Budapest, 2007)“* (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71).

Na tomto místě činí Nejvyšší správní soud závěr, že stěžovatelce nelze přisvědčit v tom, že stěžovatel nevzal v úvahu situaci v zemi původu žalobkyně a neobstaral si dostatek podkladů, vycházel z jediné zprávy, neboť obsah spisu svědčí o opaku. Ve spisu jsou založeny nově obstarané aktuální zprávy a informace, na něž se správní orgán žalovaný správní orgán, a stejně tak i městský soud, v odůvodnění svých rozhodnutí odvolávají.

Nejvyšší správní soud tak v prvé řadě konstatuje, že z informace o zprávě Ministerstva zahraničí ze dne 28. 4. 2008, č. j. 113160/2008-LPTP, založené ve spisu, vyplývá, že k aplikaci zákona č. 71-3 z 15. 12. 2005 v trestní praxi došlo v Bělorusku vůči představitelům opozice a nikoli vůči běžným občanům. Nejsou známy žádné případy represí neúspěšných žadatelů o azyl v jiných zemích, ani o takových případech nejsou informace od jiného zastupitelského úřadu demokratické země v Minsku.

Ani zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Bělorusku za rok 2007, ze dne 11. 3. 2008, taktéž založená ve spisu, nepopisuje případy, kdy návrat neúspěšných žadatelů o azyl do Běloruska s sebou nese negativní následky.

Obdobně ani z informace organizace *Člověk v tísni – společnost při ČT, OPS*, č. j. OAM-166-34/2006, ze dne 10. 7. 2006, nevyplynulo, že by v případě návratu žadatelů o azyl do Běloruska byl zaznamenán případ užití zákona *O vznesení doplnění a změn do některých zákonů Běloruské republiky z důvodu zpřísnění odpovědnosti za činy namířené proti člověku a společenské bezpečnosti.* Státní orgány v Bělorusku tedy nemají zvláštní zájem o osoby, které před odchodem z vlasti nebyly politicky aktivní.

Stěžovatelka namítá, že při posuzování nebezpečí jejího možného trestního postihu z důvodu diskreditace republiky v zahraničí, nelze vycházet z pouhé existence záznamů o aplikaci tohoto ustanovení pouze na osoby aktivně politicky činné, a nelze z nich vyvodit, že na ostatní osoby toto ustanovení nebylo aplikováno, stejně jako z nich nelze dovodit, že na tyto ostatní nebude aplikováno později. To zřejmě odpovídá přesvědčení stěžovatelky, že správní orgán za daného stavu věci pominul posoudit nebezpečí, které stěžovatelce při návratu do vlasti hrozí. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgán se problémem, zda stěžovatelce v případě návrhu do vlasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, dostatečně zabýval a dospěl k závěru, že nikoli. Tento závěr odpovídá judikaturou dovozenému standardu důkazního břemene. Nejvyšší správní soud již v minulosti akceptoval test *reálného nebezpečí* pro zkoumání *důvodnosti* obav, že cizinec utrpí *vážnou újmu.* V rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82 (dostupném z http://www.nssoud.cz) konstatoval, že *„povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu* (...) *je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí", že bude takovému zacházení vystaven."* V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud své úvahy rozvedl v tomto směru, že *„reálným nebezpečím" (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí") nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situaci stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho".* Žalovaný se tedy v souzené věci otázkou hrozícího nebezpečí, kterému by byla stěžovatelka v případě svého návratu vystavena, zabýval a jeho závěry jsou souladné s judikaturou zdejšího soudu.

Nejvyšší správní soud považuje za postačující úvahy žalovaného, že nové podklady správního rozhodnutí (zprávy o zemi původu stěžovatelky) mu umožnily opačné rozhodnutí ve věci, resp. že opatřené informace o zemi původu stěžovatelky poskytují dostatečný podklad pro závěr, že okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, se změnily do té míry, že již příslušné ochrany není třeba. Žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí přesvědčivě vyložil, proč rozhodnutím ze dne 5. 1. 2007, č. j. OAM-1034/VL-07-K01-2006, udělil stěžovatelce doplňkovou ochranu. Jak správní orgán konstatoval, nebylo v době přiznání doplňkové ochrany žalobkyni možno vyloučit závažné problémy s běloruskými orgány ve smyslu nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Správní orgán rozhodoval o udělení mezinárodní ochrany v době přetrvávajících pochybností o osudu zamítnutých žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří se navrátili zpět do Běloruska. V prosinci roku 2005 prezident Lukašenko podepsal Zákon Běloruské republiky č. 71-73 „O vnesení doplnění a změn do některých zákonů Běloruské republiky z důvodů zpřísnění odpovědnosti za činy zaměřené proti člověku a společenské bezpečnosti". Podle tohoto zákona se „diskreditace Běloruské republiky poskytnutím cizímu státu, zahraniční nebo mezinárodní organizaci, informace o

politické, ekonomické, sociální, vojenské nebo mezinárodní situaci v Běloruské republice, když tato informace je nepravdivá a diskredituje Běloruskou republiku nebo její vládní orgány (dále jen „diskredituje Běloruskou republiku“) trestá vazbou (arrest) až na 6 měsíců nebo odnětím svobody (deprivation of freedom) až na dva roky“ (UNHCR Refworld http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/refworld/rwmain?docid=43e326bd4).

Jakkoliv mohly být již v době rozhodnutí ze dne 5. 1. 2007 o udělení doplňkové ochrany stěžovatelce známy žalovanému správnímu orgánu informace organizace *Člověk v tísni – společnost při ČT, OPS*, č. j. OAM-166-34/2006, ze dne 10. 7. 2006, o neaplikování tohoto zákona na navrátivší se žadatele o mezinárodní ochranu, z nichž žalovaný vycházel i v nyní přezkoumávaném rozhodnutí, nelze mu tuto vědomost vyčítat za situace, kdy nově vyšel z aktualizovaného a komplexněji zjištěného skutkového stavu, doplněného o zprávu Ministerstva zahraničí č. j. 113160/2008-LPTP a zprávu Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Bělorusku za rok 2007. V případě institutu doplňkové ochrany posuzuje stěžovatel skutečnosti proměnné v čase, respektive aktuálními informacemi ověřuje trvání hrozící vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Stěžovatel dostatečně zjišťoval skutkový stav obstaráním si relevantních a aktuálních informací o zemi původu stěžovatelky a měl při svých závěrech již postaveno na jisto, že návrat neúspěšných žadatelů o azyl do Běloruska s sebou nenese negativní následky. Pokud si tedy žalovaný na základě nových informací o situaci v zemi původu stěžovatelky, které považuje zdejší soud za dostatečné, utvořil názor, že již neměl pochybnosti o postavení žadatelů o mezinárodní ochranu při návratu do vlasti, mohl shledat další trvání doplňkové ochrany jako neopodstatněné. V daném případě žalovaný své povinnosti zjistit dostatečně skutkový stav dostál. Shromážděné informace o zemi původu stěžovatelky, které byly podkladem napadeného rozhodnutí, považuje zdejší soud za relevantní, důvěryhodné, aktuální i transparentní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71, či rozsudek ze dne 28. 5. 2009, č. j. 3 Azs 13/2009 - 47).

Nejvyšší správní soud současně poukazuje na to, že se již obdobnými případy v nedávné době zabýval. V rozsudku ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 Azs 42/2008 - 125, po provedeném dokazování konstatoval, že „*doposud nejsou známy případy, že by neúspěšní žadatelé o azyl byli po svém návratu do Běloruska v tomto ohledu postihováni.*“ (pro shodný závěr srov. též rozsudek ze dne 20. 11. 2009, č. j. 1 Azs 104/2008 – 61, či usnesení č. j. 2 Azs 68/2009 – 80, ze dne 3. 2. 2010). Důvody, pro které je stěžovatelkou požadováno prodloužení doplňkové ochrany se tedy Nejvyšší správní soud již zabýval a dospěl k závěru, že ve vztahu k zemi původu dány nejsou.

V projednávané věci stěžovatelka ve správním řízení vedle ekonomických důvodů sice uvedla, že se před odchodem z vlasti v březnu 2001 zúčastnila demonstrace a měla strach z pronásledování, avšak z její výpovědi dále vyplynulo, že do odchodu neměla žádné problémy s běloruskými státními orgány. Stěžovatelka přitom nesouhlasí se závěrem, že její bezproblémový odjezd ze země svědčí o tom, že státní orgány Běloruska nemají o její osobu zájem a odkazuje na judikaturu Nejvyššího právního soudu a materiály UNHCR, avšak bez bližšího upřesnění, čímž znemožňuje soudu tuto námitku meritorně posoudit. Za tohoto stavu věci Nejvyšší správní soud toliko obecně poznamenává, že zkušenosti z

azylových řízení ukazují, že okolnosti vycestování mohou být pro potřeby azylového řízení, a v praxi také často bývají, jednou z relevantních skutečností.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky uplatněné v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Z kasační stížnosti i z jejího doplnění ze dne 21. 4. 2009 (prakticky 1 rok před ustanovením zástupkyně) je na první pohled patrné, že byly podány samotnou stěžovatelkou a nikoliv její zástupkyní. Ani v jednom z těchto podání není dotyčná advokátka uvedena coby zástupkyně stěžovatelky, obě podání jsou podepsána pouze stěžovatelkou, která je zřejmě také městskému soudu osobně doručila. Soud ve spise nenalézá žádné další písemnosti, z nichž by bylo patrné, jaký konkrétní úkon právní služby ustanovená advokátka v řízení o kasační stížnosti učinila. Za dané situace tedy není možné ustanovené zástupkyni přiznat jí odměnu a náhradu hotových výdajů.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. srpna 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu